କଟା କାନ୍ତି ସେବା ସମିତି ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଶ୍ରୀ କଟା କାନ୍ତି ଦେବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 28,2003

[ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଡ. ଏ. ଆର୍. ଲକ୍ଷ୍ମଣନ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଧାର୍ମିକ ଦାନ:

ସେବାୟତ ଅଧିକାର - ମନ୍ଦିର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମିତିର ଗଠନ - ସେବାୟତର ନିଯୁକ୍ତି ନାହିଁ - ମନ୍ଦିରରେ ସେବାୟତର ଅଧିକାର ଦାବି କରୁଥିବା ଘୋଷଣା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା – ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା: ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଭାବେ ଦାବିଦାରମାନେ, ପ୍ରଦତ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରି ଏବଂ ସେବାୟତର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରି, ମନ୍ଦିରରେ ସେବାୟତ ହେବାର ଅଧିକାର ରହିଛି -ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁମାନ କରାଯାଏ -ତଥାପି, ସମିତି ସମେତ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ତଥା ଧାର୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ମନ୍ଦିରକୁ ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ ମିଳିବ କାରଣ କୋଠା, ପୋଖରୀ, କୂଅ ଏବଂ ବିଦ୍ୟୁତକରଣର ସମସ୍ତ ନିର୍ମାଣ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରି କରାଯାଇଥିଲା -ଅନୁମାନ - ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅଧିନିୟମ, 1872 ଧାରା 90 ।

ଅପିଲକାରୀ 1- ଉକ୍ତ ମନ୍ଦିର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମିତି ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା । କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସେବାୟତ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ଘୋଷଣା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ମନ୍ଦିରରେ ସ୍ଥାପିତ ଦେବତା 200 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ତତ୍କାଳୀନ ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଉପହାର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେମାନେ ଦେବତାଙ୍କ ସେବାୟତ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ 1- ସମିତି ଗଠନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରନ୍ତି । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାମଲାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ କାରଣ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନଥିଲା ଯେ ଦେବତା ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲେ କିମ୍ବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କୁ ସେବାୟତ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଦେବତା ଏବଂ ଏହାର ମନ୍ଦିର ସାର୍ବଜନୀନ ଦାନ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅପିଲକାରୀମାନେ

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଅପିଲ । ଅପିଲକାରୀ-ସମିତି ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଉଭୟ ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଏକ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ;ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାର ଦେବତାଙ୍କ ସେବାୟତ ହେବାର ଦାବି କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାତ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସାଧାରଣ ଜନତା ଏହାର ଆରମ୍ଭ ପରଠାରୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ସେବା/ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ଯେ ଜନସାଧାରଣ ପୂଜା କରିଥିଲେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅନୁମତି ସହିତ;ଏବଂ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଦୁର୍ଗା ମଣ୍ଡପ ଏବଂ ଚୌକିଦାର ଘର, ଏକ ଦାତବ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାଳୟ ଏବଂ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ କୋଠା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦାନରେ ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରର ପ୍ରାଙ୍ଗଣ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ନିମ୍ନ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁସନ୍ଧାନଗୁଡ଼ିକ ଅନୁପଲବ୍ଧ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ବିନା ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ନିର୍ବିବାଦିତ ଭାବରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦାବିଦାରଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇ ସେବାୟତର ଅଧିକାର ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ ।

ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଅଦାଲତ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ :1. ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଭାବରେ, ଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସେବା ଏବଂ ପୂଜା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଏକ ସେବାୟତର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରିଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଇନଗତ ଅଧିକାରର ଅଭାବ ରହିଛି । ତେଣୁ, ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ସେବାୟତ ରହିବାର ଅଧିକାର ଅଛି । କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନଧିକାର ପ୍ରବେଶକାରୀ ଭାବରେ ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

2.1. କୌଣସି ପରୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପରୀକ୍ଷା ସ୍ଥିର କରିବା କଷ୍ଟକର, ଯାହା ଏକ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଦାନ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତିର ନା ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରକୃତିର, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇପାରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସେବାୟତ ଅଧିକାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ସେମାନେ ଉପଯୁକ୍ତ ହେପାଜତରୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଚୀନ ଦସ୍ତାବିଜ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ପ୍ରମାଣରେ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକର ମୂଳ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଖିଥିଲେ । ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ଦର୍ଶାଏ ଯେ 'S' ର ନାମ ସେଠାରେ ଥିବା ପରି ଜଣାପଡ଼େ ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ନିଯୁକ୍ତି ପତ୍ର ଯାହା ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ କ୍ଷମତା ସହିତ ଦେଶମୁଖ୍ୟ ପଦବୀରେ 'S' ଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ଦର୍ଶାଉଛି ।

1.2. ସାକ୍ଷ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମାନ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା । ଏହା ପ୍ରମାଣରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଅଧିକାର ଅନ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇଥାଏ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଥିବା ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ଅପିଲକାରୀ 1 ସ୍ଥାପିତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପରିପକ୍ୱତା ସମୟରୁ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ଏବଂ ଦେବତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଦେଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେବୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ମୁସଲମାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସମାନ ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ । ଏପରିକି ଜେରାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସେବା ଏବଂ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମିଳୁନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦାବି କରିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ଦ୍ୱାରା ସେବାୟତ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅଧିକାରର ଉପାର୍ଜନ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିନଥିଲେ, ବରଂ ସେମାନେ 1980 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମିଳିତ ଦଖଲକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ।

2.3. ନ୍ୟାୟ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ଦାବି କରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସମସ୍ତ ଚଳନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୋଠାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନିର୍ମାଣ, ପୋଖରୀ, କୂଅ ଏବଂ ବିଦ୍ୟୁତକରଣ ଇତ୍ୟାଦି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଙ୍କୁ ଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଦେବତା ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହେବ । ଉଭୟ ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ

ମକଦ୍ଦମାକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଏବଂ କୌଣସି ଅସଦାଚରଣରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିନା କୌଣସି ବାଧାବିଘ୍ନରେ ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ସ୍ଥିତି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର । ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସାଧାରଣ ଜନତା, ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା ଆଦେଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ପରିସରକୁ ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିବା ଏବଂ ମନ୍ଦିରରେ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ବିକାଶ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ମନ୍ଦିରକୁ ଉପହାର ଦେବା ଠାରୁ ବାରଣ କରିବାର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା :1997 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ 6535 ।

1985ର S.A. ସଂଖ୍ୟା 136ରେ ଆସାମର ଗୌହାଟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1.4.1997 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ବି. ସାନ୍ୟାଲ୍ ଏବଂ ଅଭିଜିତ୍ ଭଟ୍ଟାଚାର୍ଜୀ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏନ୍. ଆର୍. ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ସୋମନାଥ ମୁଖାର୍ଜୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଡ. ଏ. ଆର୍. ଲକ୍ଷ୍ମଣନ, ଏହି ଅପିଲ୍ 1.4.1997 ତାରିଖରେ ଗୌହାଟି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1985 ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲସଂଖ୍ୟା 136ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ, ଯେଉଁଥିରେ ସିଲଚରର ସହାୟକ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି IIଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 17.4.1985 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ସଦର ମୁନସିଫ II ର 16.5. 1983 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତ୍ୱ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 90/1983 କୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ଏଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତ୍ୱ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 88/1982 କୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

କଚାର ଜିଲ୍ଲାର ଉଦାରବନ୍ଦରେ ଥିବା ଏକ ମନ୍ଦିରରେ ସ୍ଥାପିତ ଦେବତା ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କଚାକାନ୍ତି ଦେବୀ ହେଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦେବତା, ଯାହା 200 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ କଛାରର ତତ୍କାଳୀନ ରାଜା-ମହାରାଜା କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବାଜ ନାରାୟଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ଉପହାର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏହି ଘୋଷଣା ପାଇଁ ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅପିଲକାରୀ ବିରୋଧରେ 1982 ର ସ୍ୱତ୍ୱ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 88 ଦାୟର କରିଥିଲେ; ସେମାନେ ଉକ୍ତ ଦେବତାଙ୍କର ସେବାୟତ ଯାହା ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀ, ଯଥା, ଏଠାରେ ଅପିଲକାରୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1 ସମିତି ଗଠନ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ସେମାନେ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କର ସେବାୟତ ଅଧିକାରର ଦାବି କରିବାର ସମର୍ଥନରେ, ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ ଦୁଇଟି ଦସ୍ତାବିଜ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 1 ଏବଂ 2, ଯାହା ଉକ୍ତ ମହାରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1824 ମସିହାରେ ଜଣେ ସୋନାରାମ ଶର୍ମାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା/ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ 1970 ମସିହାରେ ଉଦାରବନ୍ଦର ସାଧାରଣ ଜନତା "ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କମିଟି" ନାମରେ ଏକ କମିଟି ଗଠନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି କମିଟି ଦେବତାଙ୍କ ପାଇଁ ସୀମା ପ୍ରାଚୀର ଏବଂ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ/ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଉକ୍ତ ଦେବତାଙ୍କ ଅନୁଗାମୀ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପଭୋଗ କରିବାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରୁଥିଲେ ।

ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2, ଅର୍ଥାତ୍ ଏଠାରେ ଅପିଲକାରୀମାନେ, ଅଭିଯୋଗର ସମସ୍ତ ଭୌତିକ ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଏକ ମିଳିତ ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ, ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଦେବତା ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଅନୁଦାନ ଥିଲା ଏବଂ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ହୋଇଥିବା ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡିକ ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଦେବତାଙ୍କ ଆସନ ଏକ ସରକାରୀ ଜମିରେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ଥାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏବଂ କିଛି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରାଜନେତାଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନାରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଛି ।

ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫ୍ ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ସେବାୟତ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନାହିଁ ଯେ ଦେବତା କଚାର ରାଜାଙ୍କ

ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲେ କିମ୍ବା ବାଦୀଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କୁ ସେବାୟତ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ ଦେବତା ଏବଂ ଏହାର ମନ୍ଦିର ସାର୍ବଜନୀନ ଅନୁଦାନ ଥିଲା ଏବଂ ଜନସାଧାରଣ ଅଧିକାର ବଶତଃ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ।

ଏଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ସିଲଚରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ 1983 ର ମାଲିକାନା ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 90 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରତିପତି ଏହି ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ରାୟକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏଠାରେ ପ୍ରତିବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀମାନେ ପ୍ରଥମ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତୀ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୌହାଟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ 1985 ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 136 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯେହେତୁ ପ୍ରଥମ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସେବାୟତର ଏକ ଫଳାଫଳ ଥିଲା, ତେଣୁ ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅନେକ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିବାବେଳେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ କାହାରି ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରିନାହାଁନ୍ତି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଏସ୍. ବି. ସାନ୍ୟାଲ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଏନ୍. ଆର୍. ଚୌଧୁରୀ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଉଭୟ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିକୁ ଦୋହରାଇଥିଲେ । ଆମର ଧ୍ୟାନ ଉଭୟ ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ଅପିଲରେ ଜଡିତ ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ଆମ ବିଚାର ଆବଶ୍ୟକ କରେ, ଯେତେବେଳେ କୌଣସି କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେବାୟତ ଭାବରେ କୌଣସି ନିଯୁକ୍ତି ନାହିଁ, କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କ ପୂଜାରୀ କେବଳ ଏହି ଦେବତାଙ୍କ ସେବାୟତ ହୋଇପାରିବେ କି କାରଣ ପୂଜାରୀ ପୂଜା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ପୁରୋହିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଆମେ ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ଯତ୍ନର ସହିତ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଛୁ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ, ନିମ୍ନ ଅଦାଲତରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିକୁ ଦୋହରାଇ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଉଭୟ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଦ୍ୱାନ ମୁନ୍ସିଫଙ୍କ ସୁଚିନ୍ତିତ ରାୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଏକ ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ତାଙ୍କ ରାୟରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଦୃଢ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ

କାରଣ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ ଯେ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦେବତାଙ୍କ ସେବାୟତ ଅଧିକାର ଦାବି କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାତ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସାଧାରଣ ଜନତା ଏହାର ଆରମ୍ଭ ପରଠାରୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ସେବା/ପୂଜା ଅର୍ପଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ଯେ ଜନସାଧାରଣ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ଅନୁମତି ସହିତ ପୂଜା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଆହୁରି ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟ ବିବେକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଣ-ପ୍ରୟୋଗର ଫଳାଫଳ । ତାଙ୍କ ମତରେ, ଏହି ମାମଲାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଦୁର୍ଗା ମଣ୍ଡପ ଏବଂ ଏକ ଚୌକିଦାର ଘର, ଏକ ଦାତବ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାଳୟ ଏବଂ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ କୋଠା ପ୍ରତିବାଦୀ ସମିତି ଦ୍ୱାରା ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦାନରେ ଦେବତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରର ପରିସରରେ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବେ ଯେ ନିମ୍ନ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁସନ୍ଧାନଗୁଡ଼ିକ ଅନୁପଲବ୍ଧ ଏବଂ ବାଦୀମାନେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ବିନା ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ନିର୍ବିବାଦିତ ଭାବରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ସେବାୟତ ଅଧିକାର ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦାବିଦାରଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏକ ଧାର୍ମିକ ଅନୁଦାନ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରକୃତିର ନା ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରକୃତିର, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ପ୍ରମାଣିତ ତଥ୍ୟ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡିବ । କୌଣସି ପରୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପରୀକ୍ଷା ସ୍ଥିର କରିବା କଷ୍ଟକର, ଯାହା ସାର୍ବଜନୀନ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇପାରେ । ସେବାୟତ ଅଧିକାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ପାଖରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରାଚୀନ ଦସ୍ତାବିଜ ଅଛି, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 1 ଏବଂ 2 । ଉଭୟ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ହେପାଜତରୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକର ମୂଳ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଖିଥିଲେ । ଦସ୍ତାବିଜ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ (1) ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 2 (1) ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସୋନାରାମ ଶର୍ମା ଦେଶମୁଖ୍ୟଙ୍କ ନାମ ସେଠାରେ ଥିବା ପରି ଜଣାପଡ଼େ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ନିଯୁକ୍ତି ପତ୍ର ଯାହା ରାଜାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ କ୍ଷମତା ସହିତ ଦେଶମୁଖ୍ୟ ପଦବୀରେ ସୋନାରାମ ଶର୍ମାଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିକୁ ଦର୍ଶାଉଛି । ଯେହେତୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଦସ୍ତାବିଜକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ହେପାଜତରୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଦସ୍ତାବିଜକୁ ପ୍ରମାଣ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ସାକ୍ଷ

ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁମାନ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲା । ଏହା ପ୍ରମାଣରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଅଧିକାର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇଥାଏ । ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ ସାକ୍ଷୀ PW-3, PW-5, PW-6, PW-8 ଏବଂ PW-9ଙ୍କ ମୌଖିକ ବାଦୀ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ବାଦୀ 1 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ସେମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ପରିପକ୍ୱତା ସମୟରୁ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରିବା ଏବଂ ଦେବତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଦେଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେବୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନୈବେଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ।PW-8 ହେଉଛନ୍ତି ମୁସଲମାନ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ମଧ୍ୟ ସମାନ ମତ ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି । ଏପରିକି ଜେରା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରମାଣକୁ ଅସମ୍ମାନ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସେବା ଏବଂ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମିଳୁନାହିଁ ।

ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 1 ତାରିଖ 1731 ସକନ୍ଦା 25 କାର୍ତ୍ତିକ ଯାହା 1819 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ସହିତ ମେଳ ଖାଉଛି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସଂଖ୍ୟା 2ର ତାରିଖ 1746 ମସିହା, ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସ, ଯାହା 1231 BS ସହିତ ମେଳ ଖାଉଛି, ତାହା ପୁଣି 1824 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ସହିତ ମେଳ ଖାଉଛି । PW ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରେ ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତ ସ୍ଥିତି, ଯେ ରାଜା କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର 1780 ରୁ 1813 ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଚାରକୁ ଶାସନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନାହାଁନ୍ତି ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ଦାବି କରିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ଦ୍ୱାରା ସେବାୟତ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅଧିକାରର ଉପାର୍ଜନ ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିପାରିନଥିଲେ, ବରଂ ସେମାନେ 1980 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ମିଳିତ ଦଖଲକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖର ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ, ଯେହେତୁ ମକଦ୍ଦମା 5.5.1983 ରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପାଇବାକୁ ହକ୍ଦାର କାରଣ ସେମାନେ କ୍ରମାଗତ ଦଖଲରେ ଥିଲେ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସେବା ଏବଂ ପୂଜା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଆଇନରେ ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନଧିକାର ପ୍ରବେଶକାରୀ ଭାବରେ ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନ୍ୟାୟ, ଆମ ମତରେ, ଉପରୋକ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରର ସୁରକ୍ଷା ଦାବି

କରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସମସ୍ତ ଚଳନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୋଠାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ନିର୍ମାଣ, ପୋଖରୀ, କୂଅ ଏବଂ ବିଦ୍ୟୁତକରଣ ଇତ୍ୟାଦି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେବତାଙ୍କୁ ଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ଦେବତା ସେହି ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତତ୍ତ୍ୱାବଧାରକ ଭାବରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଉଭୟ ପୁନର୍ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଏବଂ କୌଣସି ଅସଦାଚରଣରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ବାଧା ବିନା ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ସ୍ଥିତି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହକଦାର । ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଯଥାର୍ଥ ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ପ୍ରତିବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସମେତ ସାଧାରଣ ଜନତା, ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା ଆଦେଶ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ପରିସରକୁ ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ । ଆମେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରୁଛୁ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ/ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିବାକୁ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମନ୍ଦିରରେ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ବିକାଶ କାର୍ଯ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି କରିବାକୁ ବାରଣ କରିବା ଏବଂ ମନ୍ଦିରକୁ ଉପହାର ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ, ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀମାନେ, ପ୍ରକୃତରେ ସେବାୟତ ଭାବରେ, ଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ଦଖଲ ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଇନଗତ ଅଧିକାରର ଅଭାବ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେବାୟତର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଗ କରିଛନ୍ତି ।

ଉପରୋକ୍ତ ସମସ୍ତ କାରଣ ପାଇଁ, ଆମେ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ ଏବଂ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରର ଉତ୍ତରଦାତା/ବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛୁ । ତଥାପି, ଆମେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦେଶ କରୁନାହୁଁ ।

ଏନ୍. ଜେ.

ଆଂଶିକ ଭାବେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅନୁବାଦିକା : କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।